

Má kresťan prijímať nekresťanských migrantov za každých okolností?

Branislav Michalka

30. júna 2020 ✚ Spoločnosť ✚ Migračná kríza

Je nepochybné, že Cirkev vždy s kresťanskou láskou pristupovala k utečencom vyhnaným z domova, navyše ak sa jednalo o prenasledovaných kresťanov. Žiadny kresťan hodný toho mena, nemôže odoprieť individuálnu pomoc nikomu kto je v ťažkej núdzi a prosí ho pokorne o pomoc. Slová „núdza“ a „pokora“ však hrajú, v podmienkach poskytnutia pomoci, podstatnú rolu. Predstava, že kresťan má pomáhať niekomu, kto si arogantne a možno aj formou násilia jeho pomoc vynucuje, by zaváhala skôr podporou banditizmu, než kresťanskou morálkou.

Inou vecou je, oproti individuálnemu konaniu, ako sa má zachovať k migrantom určitá komunita, respektíve jej správcovia či vládovia, ktorým bola od Boha zverená moc a povinnosť viesť svoj ľud na pozemských cestách tak, aby prosperoval na ceste k spásu a zároveň si uchoval aj svoje materiálne blaho, ktoré si nadobudol stáročiami práce a potrebuje ho na uchovanie života komunity.

Pri posudzovaní všetkých situácií, ktoré vyvolávajú morálnu dilemu, je dobré si osvojiť hierarchické nazeranie na jednotlivé aspekty problému. To znamená, v tomto prípade, postupovať od najdôležitejšieho k najmenej dôležitému.

Spása jednotlivca

Pre kresťana je najdôležitejšia spása vlastnej duše, čiže prípadná pomoc komukoľvek, by nemala ohroziť spásu duše toho, kto pomoc poskytuje. Uvedme príklad: mních, ktorý chce niečo vykonať pre spásu prostitútok zaiste nepôjde evanjelizovať do verejného domu, ale radšej prostredníctvom tretej osoby pošle nejakú materiálnu podporu, aby sa mohli dotyčné dámy spamätať a začať žiť usporiadaný život. Tiež si neubytuje bývalú prostitútku v kláštore, aby jej pomohol s ubytovaním.

Čiže, je nutné zvoliť vhodnú formu pomoci, tak, aby nebola potencionálne ohrozená viera a morálka dobrodinca. Pokiaľ je splnená táto podmienka, tak by nemalo nič brániť jednotlivcovi v poskytovaní pomoci. Pokiaľ je navyše bez rodinných záväzkov a jeho majetok slúži len na uspokojovanie jeho potrieb, kľudne môže poskytnúť aj jeho značnú časť a uskromniť sa. Môže aj vycestovať do zahraničia a tam pomáhať biednym priamo na mieste kde je to potrebné.

Spása duší v komunite

Pre správcu, svetského vládcu komunity platí, že je podľa katolíckeho učenia pred Bohom zodpovedný nielen za spásu svojej duše, ale aj za spásu jemu zverených duší. Čiže v praxi: za vytvorenie a ochranu takých spoločenských a štátnych podmienok, ktoré najlepšie k spásu napomáhajú. A to sa týka tak komunity najmenšej – rodiny, komunít väčších – obcí, miest a aj komunít najväčších – národa a štátu. Panovník či správca, ktorý by nadradil materiálnu pomoc migrantom, ich prijatie medzi komunitu, ako aj individuálny

pocit uspokojenia z „dobročinnosti“ nad uchovanie kresťanského charakteru svojho štátu, nemôže byť vnímaný ako dobrý vládca, pretože ohrozuje spásu jemu zverených duší. To platí rovnako aj o správcoch duchovných.

Ak by teda hrozilo, že prílivom pohanských migrantov bude ohrozený kresťanský charakter štátu, tak by komunita, resp. jej správcovia mali migrantov odmietnuť.

Ochrana životov a majetku

Pokiaľ by navyše touto pomocou ohrozil materiálnu bázu občanov natoľko, že by dochádzalo k deštrukcii statkov nadobudnutých rokmi poctivej práce, či touto pomocou dokonca ohrozí životy jemu zverených ľudí a vyvolá v komunite rozklad a anarchiu, tak nemožno hovoriť o vhodnom konaní, ktoré by bolo v súlade s kresťanskou morálkou. Pokiaľ tak navyše činí napriek odporu, prosbám a protestom jemu zverených duší, ktoré mu objektívne predkladajú svoje sťažnosti, môže upadnúť až do kategórie tyrana, ako ju definuje stredoveká scholastická náuka o štáte.

Podobne otec rodiny, ktorý nesie zodpovednosť pred Bohom za duchovné a materiálne blaho svojej rodiny, nemá právo nadradiť individuálne uspokojenie, v tomto prípade môžeme hovoriť o sebecke, z pocitu vykonania „dobrého skutku“, nad blaho členov rodiny. Vždy je povinný uvážiť a zhodnotiť, či poskytnutím pomoci nemôže byť ohrozené dobro jemu zverenej komunity, za ktorú nesie zodpovednosť.

Môžeme si to demonštrovať na konkrétnom príklade: na dvere domu zaklope človek, ktorý budí dojem zločinca a pýta si nocľah a jedlo. Otec je povinný prešetriť o koho sa jedná, aká je jeho minulosť a charakter a pokiaľ nie je ubezpečený, že jeho rodine nehrozí nebezpečenstvo zo strany žiadateľa, tak ho nemôže vpustiť dnu. Má snáď vpustiť do domu niekoho, kto na prvý pohľad budí dojem podozrenia, aby jeho dcéry a manželka boli znásilnené, synovia a on zavraždení a majetok vydaný napospas? Zaisťte nie.

Iná vec je, pokiaľ je niekto požiadaný len o materiálnu výpomoc, bez požiadavky ubytovania. Vtedy je povinný poskytnúť žiadateľovi pomoc, podať mu stravu či peniaze, avšak nesmie ani tým vážne ohroziť materiálne dobro jemu zverených osôb. Ohroziť môže svoje individuálne materiálne dobro, ako to mnohokrát predviedli svätci, ktorí sa vzdali svojich osobných vecí v prospech núdznych. Ale aj v prísnom a strohom kláštornom prostredí je predstavený kláštornej komunity zodpovedný rovnako ako otec rodiny a panovník za jemu zverené duše a statky a nemôže teda s nimi nakladať svojvoľne tak, aby uspokojil svoje individuálne pocity z konania „dobročinnosti“.

Týmto je teda daný rámec hierarchie priorít: najprv je spása individuálnej duše, potom spása duší zverenej komunity, nasleduje ochrana životov zverenej komunity, potom uchovanie materiálneho dobra komunity nutného pre rozvoj života a až potom keď neexistuje riziko ohrozenia týchto priorít, môže nastúpiť pomoc migrantom. Pozrime sa teda na to, do akej miery splňajú súčasní vládcovia, ktorí nám nanucujú migrantov, tieto predpoklady konania.

Plnia naši vládcovia tieto podmienky?

Spásu ich individuálnej duše ponechajme ich starosti, o to sa má starať každý predovšetkým sám. Keďže však raz budú skladať počet pred Bohom z toho, ako ochraňovali im zverené stádo, tak v kontexte nasledujúceho sa domnievam, že aj spása ich duše môže byť ohrozená, pretože svojvoľne vydali do

nebezpečenstva spásu duší im zverených. Keďže sa však v prípade dnešných európskych a svetových vládov jedná väčšinou o nekresťanov, tak celá kauza spásy ich duší prekračuje rámec debaty o migrantoch.

Spása duší zverenej komunity je súčasným prílivom moslimských, hinduistických, budhistických, animistických či iných pohanských migrantov výrazne ohrozená. Európa, už aj tak duchovne zničená sekularizmom, vplyvom tohto prísunu vyznávačov bludných náboženstiev ešte viac upadá. Nastáva stále väčší a väčší odpad od kresťanstva a kresťanská kultúra je braná útokom; vystavená nenávisti a teroru. To všetko napriek nesúhlasu členov komunít, ktoré boli vládcom zverené. Tento prístup, ako som už uviedol vyššie, napĺňa stredovekú definíciu tyranie.

Ochrana životov je vplyvom prísunu migrantov výrazne oslabená. Každodenné útoky, vraždy, masové znásilňovanie dievčat a žien, útoky na kňazov a podobné ohavnosti jasne ukazujú, že ani podmienka, aby migranti neohrozovali životy komunity nebola splnená. Všetky tieto prechmaty padajú na hlavu vládcom a tých, ktorí ich v tomto deštruktívnom a sebeckom „milosrdenstve“ podporovali. Raz budú vydávať za svoje činy počet pred Bohom, ktorý sa ich opýta: „čo si urobil s hrivnami, ktoré som ti zveril?“

Uchovanie materiálneho dobra nutného na rozvoj komunity tiež nie je splnené, pretože neustále môžeme pozorovať deštrukciu celých mestských štvrtí vznikom tzv. „no-go zón“, v ktorých planú požiare, šíria sa násilnosti a bujnie organizovaný zločin. To všetko najnovšie doplnené o démonizáciu polície a predstaviteľov poriadku, čo ešte viac posmeľuje agresivitu prisťahovalcov a ohrozuje životy a statky pôvodného obyvateľstva.

Vidíme teda, že nebola splnená ani jedna z podmienok, ktoré by umožňovali akceptovať tento nekontrolovaný a protikresťanský príliv migrantov. Ale aj keby boli splnené podmienky o ochrane životov a zachovaní materiálneho dobra, tak by ešte stále zostávala podmienka dobra duchovného, čiže zachovanie kresťanského charakteru komunity a spása duší.

Argument, že migranti sa môžu v kresťanskej komunite ľahšie obrátiť na kresťanstvo sa v praxi neosvedčil. Apostáza kresťanov pokračuje, moslimovia sa vo svojej viere a agresivite utužujú a navyše, opäť myslíme hierarchicky: spása duší zverených vládcom je prvoradá, za tie má prednostnú zodpovednosť a teda nemôže nadradiť potencionálne, ale neisté, pokresťančenie pohanov nad uchovanie viery už prijatej a zdedenej, u svojich občanov. Nemôže riskovať stratu viery kresťana tým, že relativizuje výlučnosť pravdy kresťanskej viery jej zrovnoprávnením s pohanskými kultmi migrantov, s vyhliadkou na neistú konverziu otvoreného nepriateľa Cirkvi.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/ma-krestan-prijimat-nekrestanskych-migrantov-za-kazdych-okolnosti/>